

1883-10-16

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Susette Cathrine Holten

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Sora

Omtalte personer:

Victor Emanuel II Af Italien

Jean Baptiste Camille Corot

Amor Hansen

Susette Maribo

Viggo Pedersen

Theodor Philipsen

Wilhelmine Skovgaard

Kristian Zahrtmann

Omtalte steder:

Civita D'Antino, Italien

Rom, Italien

Arkivplacering:

Mappe 41 nr. 32

DOKUMENTINDHOLD

Joakim Skovgaard fortæller om sin værtsfamilie i Civita d'Antino, og deres tragiske historie. Han, Viggo Pedersen og Theodor Philipsen har en tam skovskade, som de fodrer med munden.

TRANSSKRIFTION

Mappe 41 nr 32

Sora 16 Oktober 1883

Kjære Cathrine! Jeg længes efter brev fra Dit nye hjem, jeg er så glad ved at tænke mig Dig hos Tante Sysette, så glad. Tak for lappen, du beder mig løse gåden med familien i Civita. Først skal jeg hilse Dig fra den, den kender Dig så godt, som man kann gjøre gennem et fotografi, og holder så meget af Dig så Du vil gjøre den en stor glæde ved at hilse igen. Jo ser Du, når man bor i en lille by kommer man ganske anderledes i berøring med folk end i en stor, Sora er allerede for stor, her skal der næsten lige så meget held som i Rom til at komme i en italiensk familie, og dog lader det sig vist også godt gjøre i Rom. I Civita gik det af sig selv, drengen som viste os vej til byen førte os strax der hen, for der kunde man få vin, og da vi så syntes om det, talte Zarthman med dem, om han kunde bo der, de kom overens og så tog han der op for at blive, siden fik jeg mavepine i Sora og tog så der op for at komme mig. Nu er vi perlevenner med dem, de er med et ord hjærtensdannede mennesker. De er ikke alle lige begavede, men hjærtet på det rette sted har de, og Frk. Catarina er flink, dygtig, begavet. Hun savner også mest den rige verden som hun gærne vilde ud at virke i men er udelukket fra. Moderen er nemlig, trods hun næsten er den bedste af dem alle, altfor bange for at lade døtrene komme udenfor huset, der kan vist gå år hvor de ikke kommer længere end ned til deres lille bortforpagtede vænge en halv time gang fra byen, og der kommer de vel sjældent tiere end engang til figenhøst og engang til vindruehøst. Om moderen er så bange for at kyllingerne skal løbe for langt, fordi ræven engang har været der og bidt hanen, ved jeg ikke, hør nu. Vist for 30 år siden, da børnene begribeligvis var små, banker det en aften på deres dør, faderen spørger hvem det er og en ven af ham, -2-

som var præst, svarer at det var en piedmonteser, som bad om husly for natten. Så åbnede faderen døren, men i det samme strømmede en femten bevæbnede mænd ind, greb og bandt ham og præsen (præsten havde de truet til at lokke fader til at lukke dem ind) plyndrede huset og slæbte dem med ud i bjærgene. Der havde de dem i tre dage for at bruge dem til at presse penge ud af familien. Så dræbte de dem. Hvorvidt røverne blev

grebne ved jeg ikke bestemt, jeg tro dog, de tildels blev straffede, nu er nok kun en gammel kone tilbage af deres slægt ialtfald der i egnen, og de mange penge, de ranede, er svunden bort, hvorimod familien i Civita atter er velstående. Om der var anden grund til voldsdåden, end at Ceroni (faderen) og præsten holdt med Victor Emmanuel, ved jeg ikke, men det er dog rimeligt, ialtfald lyst til penge. Men det koger endnu i familien, når den fortæller om faderens og onklens død, præsten var af slægten nemlig. Nu er der gået lang tid, og her er kun en regering, så ingen tænker mer på røveriet. I begyndelsen lod Victor Emmanuel nok også en hel bande skyde her på torvet i Sora. Hvorfor Ferrantes bad os til bald, da de dog havde herre nok i forvejen, skl jeg ikke kunde sige, med mindre det var af den grund, at de vilde have for mange, men de bær dem i det hele noget løjerligt ad somme tider, så jeg fandt det endda ikke så underligt. Forresten oplever de ikke så meget, datteren har for eksempel aldrig været i Rom og nu skal hun giftes, så det er vel ikke så underligt om de engang imellem frå lyst til at snakke med andre mennesker. Jeg er forresten den rette at snakke med, jeg sagde ikke for meget. Men nu corresponderer jeg med Cerronis, det er Frøken Caterina som i moderens navn fører pennen. Jeg venter på en regnvejs-

-3-

-dag for at få stunder til at stykke det andet brev sammen, for der skal tid til. Viggo og jeg bliver vist længe i Sora, her er så mageløst og vi har fuldt op at gjøre, me inden jeg rejser helt vææk, må jeg vist op og se familien en gang endnu og sige farvel til Z. som vil blive der længe, meget længe. - -
-Her er jeg begyndt på et stort gråvejrsbillede, større end mine vaskepiger fra Sverig, og en hel hoben mindre ting, her er i den grad fuldt op af lækkerbiskner, så man ved knap hvor man skal vende sig hen. Den 17de. Vi har en tam skovskade som kann gribe brødsmuler i luften, som kan æde utroligt meget og som tit ved morgenmåltidet sidder ved bordet og får hveranden bid, den og hunden udenfor, som Phillipsen fodrer, kappes bestemt om, hvem dee først kan rævne. Skovskaden hedder Håns og holder meget af at skjule hvad den får fat i alle mulige steder, f.ex. i de sammenrullede servietter på bordet. Den 18de. Håns holder mest af at tage sin føde af munden på folk, selv når den er meget mæt kan den dårligt modstå, når men løfter stolen, hvorpå den sidder, så højt, så den kan tage den bid, man rækker den med læberne. Den 19de. I dag faldt Håns ud af vinduet, rimeligvis har de grønne træer udenfor lokket den til et for dens stækkede vinger for dristigt hop; da jeg taler om vinger var det vel rettere at sige en for dristig flugt, men da den så at sige ingen vinger har, får den lade flugten fare og nøjes med spring. Den blev nu ihvertfald

lykkelig fisket op af grøften nedenunder. Idag har jeg for første gang virkelig malt efter oliventræer, for de antydninger som muligt kan findes på andre billeder, kan ikke regnes for noget. Det jeg gjorde i dag kan næppe heller, for endnu er det kun anlæg, men jeg glæder mig forskrækkeligt til at arbejde med den, ihvorvel det bliver lidt af samme slags tålmodighedsarbejde, som dengang, Du tegnede den

-4-

mindeværdige, jeg tror bladløse, asketop. Det er nemlig unge løse oliven mod luften, yndefuldt i tegningen. Når jeg gør mig umage og giver mig tid, tror jeg, de ikke er så svære at male, men for mit vedkommende må de to ting til, en anden kan måske male dem i en svup, Corot f.ex. hvis han ikke var død. Jeg ser nu særlig den sikre tegning og form i dem, og den løber ikke ud af penselen, ligesålidt som olivenes næsten mejslede og siselerede fine kviste med den vist skønnest mulige bladstilling fremkommet ved vokseværk. Nej de gror langsomt. Jeg forstår så godt, at i et land, med så strængt og fuldendt fromt et træ som olivenen, når man også at bygge templer som dem i [?Pæstum], dem jeg endnu ikke har set. D.v.s. de templer er jo græske, men oliventræer bliver endnu skønnere i Grækenland end her, om jeg tør tro Amor Hansen. At grækerne lavede så skønne statuer må vel nærmest tilskrives deres egen skønne skabning, som ikke er ulig folkenes her i landet, (hvordan grækerne ser du, ved jeg jo i grunden ikke), men der er vist en rød tråd genennem det alt sammen. At jeg belæmrer Dig med filosofi ligger i, at dagene her er så umanerlig ens, så jeg ved ikke, hvad jeg skal sige om dem. En nyhed har jeg dog at mælde, vi har fået lavet os en lampe for 4 lire, den er et rent pragtstykke, den er rentud blikkenslagerens triumf, og når vi nu får smykket den med en skærm bemalet med underlige figurer, så kan V. og jeg såmænd tilbringe mangt en hyggelig efterårsaften under dens milde stråler. Den står på et bord, på hvis marmor plade vi en regnvejrsdag slog os løs og karrikerede den franske salon for 1800hvidkål, der findes mange vellykkede berømt heder imellem. Ja hils nu alle, men særligt Tante Sysette så mangfoldige gange, bare i begge og Karl i det mindste var lykkelige hernede. Lev vel, Din broder Joakim
Vil Du være så god at give Faster vedlagte.

[illegible][illegible]

